

Brzezińska, Jadwiga

Odszedł wybitny historyk farmacji Witold Włodzimierz Głowacki (1909-2001)

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 47/2, 177-178

2002

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**ODSZEDŁ WYBITNY HISTORYK FARMACJI
WITOLD WŁODZIMIERZ GŁOWACKI
(1909–2001)**

W dniu 12 lipca 2001 r. odszedł wybitny farmaceuta, historyk farmacji, naukowiec o światowej sławie, prof. dr hab. Witold Włodzimierz Głowacki z Poznania.

Urodził się 8 października 1909 r. w Inowrocławiu, gdzie skończył gimnazjum klasyczne. Studiował farmację w Poznaniu uzyskując w 1932 r. dyplom mgr farmacji. Pracując zawodowo w aptece podjął studia historyczne na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Poznańskiego, które ukończył w 1939 r. W okresie okupacji pracował w aptece w Lesznie. Po wyzwoleniu wrócił do Poznania i uruchomił prywatną aptekę „Pod Koroną”. Od 1945 r. do upaństwowienia aptek w 1951 r. był prezesem Poznańskiej Izby Aptekarskiej. Równocześnie od 1945 r. prowadził wykłady i seminaria z historii farmacji na Wydziale Farmaceutycznym Uniwersytetu Poznańskiego. W 1949 r. uzyskał stopień doktora farmacji. Była to pierwsza w Polsce praca doktorska z tego zakresu. W latach 1949–1974 pełnił służbę farmaceuty wojskowego (podpułkownik), a równocześnie kontynuował pracę naukową. W 1975 r. uzyskał habilitację, a w 1993 r. tytuł profesora zwyczajnego nauk farmaceutycznych. Był wykładowcą i adiunktem (docentem) w Katedrze Historii Medycyny i Nauk Społecznych AM w Poznaniu.

Opublikował 10 książek, 120 prac oryginalnych i kilkaset doniesień. Jego badania dotyczyły historii aptekarstwa na ziemiach polskich, dziejów farmaceutycznych

stowarzyszeń oraz czasopism farmaceutycznych, tajnego nauczania farmacji oraz losów farmaceutów polskich w okresie okupacji. Zainspirował i opracował wspomnienia farmaceutów polskich z czasów okupacji oraz pionierskich lat powojennych. Był znanym i cenionym w całej Europie historykiem farmacji, również w środowisku historyków medycyny.

Promował kilku doktorantów. Był stałym recenzentem naukowym czasopisma „Farmacja Polska” oraz „Archiwum Historii Medycyny”. Był członkiem Komisji Hist. Med. i Nauk Mat.-Przyr. PAU (1948–1951), członkiem-akademikiem Academie Internationale d’Histoire de la Pharmazie od 1956 r. oraz członkiem Internationaler Gesellschaft für Geschichte der Pharmazie (IGGP), członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Farmaceutycznego oraz Polskiego Towarzystwa Historii Medycyny i Farmacji. Był przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Historii Medycyny (1976–1983), wiceprzewodniczącym Zarządu Głównego PTFarm (1977–1985), wieloletnim wiceprzewodniczącym i przewodniczącym Oddziału Poznańskiego PTFarm. Był organizatorem, działaczem i przewodniczącym Sekcji Historii Farmacji i Zespołu tych Sekcji przy PTFarm (1956–1965, 1976–1982). Zorganizował kilka sympozjów historycznych, reprezentował nasz kraj na dwóch międzynarodowych Kongresach Historii Medycyny.

Wraz z żoną Stefanią, mgr hist. przeżył wielką tragedię, gdy jego 13-letni syn Marek zginął tragicznie, porażony piorunem, na obozie harcerskim. Córka Wanda jest lekarzem-stomatologiem.

Należy podkreślić wybitną osobowość prof. W.W. Głowackiego. Cechował Go wielki patriotyzm i przywiązanie do zawodu farmaceutycznego, któremu służył całą swą szeroką działalnością naukową i społeczną. Wszystkie jego myśli i czyny poświęcone były farmacji. Starał się rozbudzić w młodych farmaceutach zainteresowanie przeszłością zawodu. Za niezwykle ważną sprawę uważał dokumentację osiągnięć i dorobku farmacji i farmaceutów, opracowanie dziejów aptekarstwa wszystkich regionów Polski, od czasów najdawniejszych do najnowszych.

Prof. W.W. Głowacki był dobrym ojcem i mężem. Cechowała go prawość, skromność i życzliwość dla ludzi. Miał duże uzdolnienia literackie. Język jego publikacji był niezwykle piękny.

Pogrzeb prof. W.W. Głowackiego, który odbył się 18 lipca 2001 r. o godz. 9.30 w Poznaniu na cmentarzu Junikowskim, zgromadził licznych farmaceutów i aptekarzy, profesorów z Akademii Medycznej i kolegów-historyków farmacji i medycyny.

Jego pamięć będzie zawsze żywa w dziełach, które zostawił oraz ludziach, którzy darzyli Go szacunkiem i sympatią.

Jadwiga Brzezińska
Zespół Historii Farmacji PTF
Kołobrzeg